

Iacobi Menochij

primige. q. 10. num. 16. & 18. & quæst. 1. num. 2. & Didacus Couatrus in lib. 3. varia resolut. cap. 5. nu. 5. versic. primum. Et his accedunt Guielmus Benedictus in cap. Rayniti, in verbo in eodem testamento il. 1. num. 173. de testa. Marcus Salon Burgos de Pace in commentariis ad leges Taurinas Hilipatæ in prohemio num. 119. & Melchior Palaez in tract. maioratum in secunda parte quæst. 6. nu. 27. Ludouicus Molina in libro 3. de Hispano. primogeniis ca. 4. nu. 4. & 5. & Collegium Papiense inter consilia Pauli de Monte Pico in consil. 96. numer. 29. Cum ergo Dom. Antonius sit Masculus sanguine coniunctus ipsi Testatori, eoque viuente natus ab eo presumitur magis dilectus quam dom. Victoria fæmina; omnino extranea, & ab eo non cognita.

Quintò, accedit quod testator enixis verbis prohibitus est dictam domum vendi, pignorari, alienari, nec in longum tempus locari. Quæ sanè prohibitio nō alia ratione facta est quām quod domus ipsa & villa conferuentur in agnatione & familia ipsius testatoris, & ad extraneos non transcant, ita scribunt glo. & docto. in l. filius fam. §. diu in verbo causam, de leg. i. in le. quoties ab omnibus C. de fideicom. Decius in cōs. 481. numer. 1. & Tiraquellus de rectractu consanguineorum, in præfatione num. 50. & in specie primogeniturae Ludouicus Molina in lib. 1. de Hispano. primogen. cap. 5. num. 33. Eandem familia confervata ostendit prohibito t illa a testatore facta, ne clericis & religioni addictis in hac domo & villa succedat, sicuti egregie respondit Socinus Senior inter consilia Curtij Senioris in consilio 40. incipit. Cum in præsentiarum col. 3. versic. quarto etiam persona, & demum ipsam constitutio primogeniturae significat eandem confervationem; vt post alios tradit Ludouicus Molina in lib. 1. de Hispano. primogeniis capit. 11. num. 3. qui huius opinionis refert Socinus Sen. Decium, Parisium, & Tiraquellum, Porro, si ad huius primogeniturae successionem admittetur Dom. Victoria, sequeretur contrarius effectus voluntati & dispositioni testatoris, quia domus & Villa transirent ad extraneos; tum quia ipsa non est ex familia testatoris, tum quia illa nubendo secundo uiro dominum faceret penitus extraneum. E contra uero, si admittatur D. Antonius, effectum à testatore exoptatum sua dispositione locum habebit, cum (vt diximus supra) D. Antonius sit ex testatoris familia, quod ad huius primogeniturae successionem.

Sextò & ultimo confert, quod quando ambiguitur quæ & qualis fuerit testatoris voluntas & mens declaratio, & inter pretatio sumitur etiam ab his, quæ ali quando dixit extra ipsum testamentum, sicuti tradunt Bartolus in le. 2. in princ. num. 40. ff. de vulg. & pup. subst. & ibidem Ripa nu. 52. & Socin. Iunior nu. 112. Et his accedunt Butrius in consil. 53. col. 2. Socinus Senior in consil. 23 numer. 9. lib. 1. Ruinus in consil. 4. in fine lib. 1. & in consil. 73. num. 15. libt. 2. & Antonius Gomezius in tomo primo variarum resolutionum cap. 4. de pupillari subst. num. 10. & in specie primogeniturae Ludouicus Molina in lib. 1. de Hispano. primogeniis cap. 5. num. 40. Et hæc quidem testatoris verba suæ voluntatis declaratoria duobus testibus & probari potest, vt scribunt Bartolus in leg. hæredes palam §. si quis post num. 4. ff. de testa. & ibidem Castrensis, sic & Decius in l. Edita numer. 49. C. de edendo, Paris. in consil. 75. num. 56. & 57. lib. 2. & Molina in dicto cap. 5. numer. 40. Atqui in casu nostro, non modò testimonio duorum, sed etiam plurium probatum intelligo, testatorem iam à se condito testamento nō semel dixisse, quod extinta linea Augustini eius filii, vocauerat eius transuersales, & seu eos qui erunt de suo sanguine, & præsertim dictum Dom. Antonium. Ergo

dicendum & concludendum est, non Do. Victoria sed ipsum Dom. Antonium succedere debere.

Non obstant nunc adducta in contrarium, quibus & si videri potest abunde ex dictis supra satisfactum, attamen singulis, res clarior reddatur, respondentum duximus. Et quidem illi primo argumento dicimus, quod, & si admittimus Do. Victoria tanquam mater esse gradu proximiorem filio quam alius quisvis: cum sit in primo proximitatis gradu, & filius sit portio viscerum matris, attamen non est Dom. Victoria illa proximior, quam testator vocavit, ex quo est omnino extranea, & non ex familia testatoris, & testatorem noluisse preferre sibi sanguine coniunctus, & quia eā non cognovit, nec dilexit. Et quia nubendo secundo virto contra testatoris voluntatem bona primogenitura alienaret.

Non obstat secundum argumentum, quia eadem responsione qua supra tollitur, & dilucidatur.

Non obstat tertium, quia responderetur, quod si testator vocare voluit transuersales seu proximiorem in gradu succedendi post finitas lineas masculinam, & fæmininam à se descendentiū utique non poterat prius facere quam descripsisset omnes de lineis prædictis. Et quidem prouidere voluit testator quod ad suos omnes descendentes masculos & fæminas, si eveniret casus, quod illi nati fuissent, & extitissent tempore quod ob vnius defectum, alter prior, & primogenitus posset succedere, & propterea mortuo Iacobo ultimo ex descendentiis masculis dicti testatoris, qui & nullas reliquit fæminas, sequitur dicendum evenisse casum in quod proximior transuersali, sive Do. Antonius fuit vocatus & eo magis quod testator eum cognovit, & valde dilexit, vt iam diximus.

Concludo itaque ad huius primogeniturae successio nem admitti debere dictum Dom. Antonium omnino exclusa dicta Dom. Victoria.

Secunda est dubitatio, an dicta Do. Victoria ex dictis bonis primogeniturae, hoc est ex dicta domo & Villa deducere & consequi possit dotem à se datam dicto Dom. Augustino eius quondam marito. Et quidem responderetur est non posse deducere nec consequi. Et si enim recepta magis est doctorum sententia, quam & ego multis probavi in consil. 23. num. 27. lib. 1. & in commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsumpt. 190. nu. 1. & multis sequentibus, quod bona supposita fideicommissio à patre possunt alienari pro restituitione & dotis sua nurus. Et idem dicendum sit de bonis primogenitorum que non differunt à bonis fideicommissi, sicuti scripsi in consil. 643. numero 3. libro 7. vbi huius opinionis retuli Ludouicum Molinam in lib. 1. de Hispano. primogeniis cap. 1. numer. 7. Melchiore Palaez in Tract. Maioratum in prima parte. quæst. 1. numero 3. Antonium de Padilla in rubr. C. de fideicommissis numero 7. & Albam in consil. 60. numero 6. libro 1. Verum nostro in casu domus & Villa, de quibus hic testator primogenituram constituit non possunt alienari pro restituitione dictis dictis.

Primi quia ipsa Do. Victoria consensit alienatione bonorum mobilium ipsius testatoris seu iuri sui ex quibus restituiri poterat ipsa dos, immo in eo alienationis instrumento ad fauorem et commodum emporis renuntiavit iuribus suis totalibus ac anterioritatib. & hypothecæ, quam in dictis bonis habebat. Qui sane sensus et renuntiatio operatur, ne nunc consequi possit dotem ex dicta domo, et Villa, sicuti in specie tradit Petrus Antonius Petra in Tract. de fideicommissis, q. 8. num. 458. quem secutus sum in commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsumpt. 190. nu. 46. in fine, vbi post Iasonem in auth. res, que ad finem vers. decimoquarto limita. C. communia de lega. & fidei commissis;

Consilium MCXXVII.

53

22. missis, scripsimus, mulierem tibi praividicare in restituitione dotis, si patitur maritū dilapidare bona, & vertere ad inopiam, & his accedunt Parisius in consil. 63. nu. 45. lib. 2. Cephalus in consil. 344. n. 25. lib. 3. Et hoc quidem uel ex eo comprobatur, quod consentientia fæminationi rei in qua ius habet, censetur ius illud remittere in favore acquirentis ipsam rem. l. sicut. §. uenditio. nis. & quibus modis pignus uel hypot. solutur, l. si seruus communis ff. de donatio. inter virum, & ux. l. in tribus. §. penult. ff. de donatio. & l. 2. C. de remiss. pigno. & alijs multis confirmat Tiraquellus in Tract. de legi bus Connubria in glo. 3. nu. 173. & nu. 138. Et accedit

24. quod t̄ consentientia alienationi bonorum fideicommissi sibi praividicat. l. Cū pater. §. libertis. de lega. 2. & l. quores. C. de fideicom. & tradunt Bart. in l. qui Romæ. §. duo fratres. q. 8. C. de fideicom. & alij multi quos refert & sequitur Craue. in consil. 378. nu. 2. lib. 3. Nec dicitur D. Victoria tanquam tutricem filij impuberis consensisse dictæ alienationi bonorum mobilium & ob id sibi non praividicasse. l. cum quadam. C. de adm. tut. Qua constitutione motus responderunt Baldus in consil. 102. Punctus super quo. col. 1. lib. 2. & Castrensis. in consil. 259. omnis difficultas col. 4. lib. 1. quod

25. agnatus & sanguine coniunctus consentiens ex dispositione statuti mulieri vel minori alienanti rem alia quam in qua ius habet, sibi non praividicare. Nam responderetur D. Victoria excessisse terminis officiū tutricis, cum proprio nomine renuntiaverit suis iuribus totalibus et anterioritate sue hypotheca in dictis bonis, & propterea dicitur sibi in suo iure praividicasse, sicuti statuerunt Imp. Diocletia. & Maximianus. in l. & si in fine. C. de prædijs mino. & respondit Soci.

26. Senior in consil. 100. num. 4. lib. 3. gerentem t̄ actum nomine alieno teneri nomine proprio, quando obligavit propria bona, sic & Baldus in consil. 333. Nobilis in colu. 2. vers. 2. considero lib. 5. censuit, contentientem pro alio, aut alieno nomine, sibi praividicare, quando non præstat nudum ministerium, sed nomine proprio quid agitur.

27. Secundò vel ea ratione etiam dicta D. Victoria detrahere, & consequi non potest, dotem suam ex dictis bonis primogenitorum, & fideicommissis suppositis, quādo quidem recipit ipsa præsumptionibus mobilium à se alienatorum, qua pro restituitione sua dotis poterat sibi retinere, vel curare quod in tuō reponeretur.

28. Non enim potest mulier t̄ petere dotem sibi restitui ex bonis fideicommissi, quando extant alia bona libera, & allodialia ex quibus potest dos ipsa restitui sicuti scripsi in commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsumpt. 190. nu. 35. & nu. 45. & 46. Ideo dicimus

29. quādo agitur de constitutione, & datione dotis quod scilicet prius dari debet dos ex bonis liberi, & eis deficitibus ex fideicommisso suppositis; Cum hoc sit remedium subsidiarium, quemadmodum auctoritate quam plurim anno tui in d. lib. 4. præsumpt. 189. n. 8. secundum postremas impressiones Coloniensem & Taurinensem, & eodem in loco num. 9. dixi post alios hoc procedere etiam si testator dixisset quod fæmine dorentur ex bonis fideicommissi, hoc sane intelligitur in subsidiu deficiens, s. bonis liberi, & allodialibus.

Tertio accedit, quod quando extant fructus etiam ex bonis fideicommissi, restitui dos t̄ ex illis debet, sicuti ex eis danda & constituenda est, non autem ex ipsa proprietate ut respondit Vlpianus in l. mulier. §. cū proponeretur ff. ad Tr. rebell. ibi potius fructibus hoc ex bonis fideicommissi, quam fideicommisso. Et illo in loco anno tui in glo. Angelus Castrensis, Comensis, & alij quos concessi in commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsumpt. 189. nu. 61. Porrò in casu hoc nostro D. Victoria a die mortis D. Augustini eius mariti, ac hæredis dicti testatoris, usque ad diem mortis Iaco

30. bi filij, quod tempus fuit octo annorum percepit frumentos bonorum à testatore relictorum prefertum domus & Villæ, ex quibus prater illa modica alimenta Iacobi impuberis præstata, non tenuem pecuniam summam potuit reponere pro sue dotis restituitione, & propterea, si pecuniam illam reposita, ex ea dotem consequatur, si verò male consumpsit sua adscribat culpe, si dotis faciet iacturam. His concludo dotem D. Victoria non posse nec debere restituiri ex dictis bonis fideicommissis & primogeniturae suppositis &c.

31. S V M M A R I V M .

32. Nepotem ex filia heretica esse capacem successionis aui.

33. Hæretice filium esse capacem successionis aui.

34. Panam non infligi nisi lege expresse ibiente.

35. Filium heretici non priuari successione agnatorum.

36. Hæretici filium esse in capacem paternæ successionis.

37. Filius non capere hereditatem incapacis, sed venientes ab intestato.

38. Filium heretici non amittere bona propria, vel iura agnatorum. nu. 7.

39. Nepoti ex propria persona deferri hereditatem aui.

40. Actum maternum teneri ad relinquendum nepoti ex filia legitimam.

41. Nepoti ex filia ab uno materno deberi legitimam.

42. Matrem hereticam minus patre nocere descendantibus.

43. Hæreticam minus nocere filii suis heretico patre.

44. Cap. Statutum felicis de hereticis, declaratum.

45. Hæresim aquiparari Crimini Læsa Maestatis contra 15.

Læsa Maestatis crimen aquari heredi.

46. Læsa maestatis crimine filium priuari successione omnium proximiorum, etiam matris.

47. Hæresim non omnino aquari Læsa maestatis, sed in expressis tantum. num. 16.

48. Hæresim patris non excludere filios a successione ascendentium, & collateralem, nec alii statuisse Innocentium Pontificem. num. 18.

49. Hæreticorum filios excludere a successione aliorum etiam extraneorum male opinatum Zanchium. num. 20.

Filios hereticorum esse inhabiles ad succedendum ex testamento, vel ab intestato coniunctis, & extraneis male opinari Zanchium.

50. Initium à Domino.

51. C O N S I L I V M M C X X V I I I .

52. Vbitatio est egregia, an t̄ nepos ex filia

53. heretica sit capax successionis aui materno? Respondendum est multis ratio-

nibus, & argumentis, prædictum nepo-

tem caparem esse atque ita uno mater-

no succedere posse.

Primò, satis per quod vel ex eo fundata est Aemilia

intensio, quod pena t̄ non est indicanda nisi lege ex-

pressa cautum legatur. l. vt si quis §. diuus. ff. de reli-

gio. & sumptu funer. & multis exornauit in lib. 2. de ar-

bitratis iudicium casu 276. & in specie nostra scripsi

in consil. 805. num. 25. & in consil. 808. num. 27. lib.

9. & accedunt Decianus in Tract. criminali lib. 7. tit.

de criminis læsa maiestatis cap. 41. numer. 13. Atqui

lege expressa cautum non reperitur, quod nepos ex filia

heretica succedere non possit uno materno. Ergo

prædictus nepos ipsi suo uno succedit.

Secundo accedit quod filius t̄ heretici non priuatur

successione agnatorum, & cognatorum sicuti scribut

Abbas, Zabarella, Imola, Geminianus, Francus, Sima-

cas,

cas, Palaez & alij nonnulli quos, secutus sum in cons. 805.nu.23. & nu.24. et in cons. 808.nu.25. Ergo idem dicendum est, qd filius heretica non sit incapax successions aut materni, cū militet eadem rō supra allegata.

4 Tertio suffragant, quod filia heretica est incapax paterna successionali. cognovimus auth. idem de Nestorianis & auth. Gagaros C. de heret. & cap. vergentis extra eo tit. de hereticis. At qui quando quis est incapax hereditatis, tunc fiscus non capit hereditatem, sed illa defertur venientibus ab intestato, vt tradunt Bart. Angelus, Caltrésis, & reliqui in l. i. C. de heret. inst. & alij congesi a Hieronymo Gigante in Tract. de criminis laeſa maiestatis lib. 2. tit. de pennis committentium crimen laeſa maiestatis q. 14 qui in specie nostra sic arguit. Ergo hereditas patris dicta filia hereti ca defertur huic nepoti.

6 Quarto confert non parum, quod, & si filius hereticus uel rei criminis laeſa maiestatis humanæ priuatur bonis et rebus, quæ proueniunt ex persona et causa ipsius patris non tamē amittit illa, quæ ipse filius & acquirit ex sua persona facto & dispositione aui, atavi, & aliorum antecessorum, vt Ita multis probauit in cons. 805.nu.7.8.9. & 10. & in cons. 808.nu.13.14.15. lib. 9. ubi inter alios retuli Simancam in catholicis institutionibus. tit. 29. nu. 18. Atqui in successione hac aui mater

8 ni prouenit nepoti tñ propria eius persona Ergo nepos iste succedere potest dicto eius aui materno. Iila minor argumenti propositio uel ex eo probatur quod sublata matre, quæ tanquam mortua habetur, ex quo de heresi damnata fuit cap. vergentis vbi doctores de heret. filius immediate succedit aui materno, qui etiam decedens testatus tenetur relinquere, legitimā

9 tñ ipsi nepoti ex filia; quemadmodum statuit Iustinianus in §. aliud quoque capitulum, in auth. vt cum de appella. cogn. & in §. si quis igitur in auth. de heret. ab intestato. ueni, & respondit. uin. in cons. 186.nu.2. lib. 2. & multis comprobauit ego ipse in cons. 285. nu. 4. lib. 3. & in cons. 628.nu.1.lib. 7.

Quintò & ultimò hāc, controvèrſiam definit eruditissimus Iacobus Simancas in commentarijs de catholicis institutionibus. tit. 29. num. 19. cum dixit, patrem

10 hereticum non nocere filio catholico in successione aui paterni. Et huius opinionis refert Zabarellani & Abbatem in cap. excommunicatus. §. credentes de heret. Geminianum & francum in cap. 2. §. heretic. de heret. in 6 doctores in leg. Gallus. §. et quid si tantum. ff. de liberis & posthumis; Cassaneum in commentarij ad consuetudines Burgundia rub. 3. §. numer. 69. & Iacobum Seguram in le. coheredi §. cum filiae. numero 73. ff. de vulg. & pup. subst. & hos secutus sum in dicto consil. 808. numero. 24. Et prædictis accedunt nunc Butrigarius Baldus & Iason, quos refert & sequitur Antonius Gomezius in commentariis variarum resolutionum tomo tertio cap. 2. numer. 13. vers. tamen filii. His addi possunt Alex. in consil. 74. numero 1. vers. sic & filius hereticus libr. 3. Corn. in consil. 1. numero 24. in fine. lib. 3. dum allegat dicta le. cognovimus & auth. idem de Nestorianis Cod. de heret. Paleotus in Tract. de Nothis spurisque filiis. cap. 53. num. Et verè idem probauit Bartolus in l. Gallus. §. quod si 15. numero 2. ff. de liberis & posthumis & in consil. 118. Oducus Corneti numero 4. libr. 1. Si ergo pater hereticus non nocet filio catholico in successione aui paterni; multo minus nocere debet mater heretica filio catholico in successione aui materni; cum receptissima sit doctorum sententia, matrem hereticam minus nocere suis descenditibus q. pater iste de quo tractatur habuit matrem, & patrem hereticum

11 tñ patre heretico puniuntur priuatione beneficiorū usque ad secundum gradum, descendentes verò à māter puniuntur usque ad primum gradum. Ita passim

12 doctores intelligent & declarant tñ cap. statutum faciliſ de heret. in 6. sic sanè Cynus Albericus Baldus, Angelus, Salicetus, & nonnulli, quos refert & sequitur Iason in consil. 106. numero 3. lib. 4. quem probauit Julius Clarus in practica criminali §. laeſa maiestatis versic. præterea qñero.

Non obstant nunc aliqua, quæ pro contraria opinione adducuntur.

13 Primo obicitur, quod crimen heresist equiparatur criminè laeſa maiestatis humana, ut post alios scribunt Felinus in cap. vigentis num. 4. de heret. Zanchinus in Tract. de heret. icis cap. 28. numer. 2. Gigas in Tract. de criminis laeſa maiestatis lib. 3. tit. de pluribus & variis quæſitionibus q. 15. num. 8. & 9. Decianus in Tract. criminali libro 5. cap. 45. Julius Clarus in practica criminali §. heresist versicolo & scias. Et Osascus in decis. 4. num. 19. Atqui in crimen tñ laeſa maiestatis humana, filius delinqentis priuatur successione non solum materna & auita, Sed etiam omni proximorum. Ergo idem dicendum est in crimen heresist. Illa minor argumenti propositio probari creditur constitutione Impp. Archadij & Honorij in leg. quisquis §. filius C. ad legē Julianam maiesta. & haꝝ pro opinione adducuntur Gigas in Tract. de criminis laeſa maiestatis lib. 3. q. 3. Julius Clarus in practica criminis §. laeſa maiestatis, vers. fuit etiam Bossius in Tract. caularum criminalium in tit. de criminis laeſa maiestatis. num. 134. i. fine & nu. 135. Grillandus in Tract. de hereticis q. 4. Decianus in Tract. criminali lib. 7. cap. 41. num. 25. & Farinacius in Tract. de causis criminalibus. q. 24. vel 74. num 44. & in specie magis Zanchinus in Tract. de hereticis cap. 28. num. 2.

Respondeunt primò, negando maiorem illam atqꝫ menti propositionem; quod scilicet crimen laeſa maiestatis humana & heresist tñ equiparentur. Negatur propositione hęc tam absolute propria: cum verius sit, nō in omnibus dari hanc equiparationem: Sed in tñ casibus tantum à legibus expressis, sicuti tradit Prepositus in cap. penultimo §. porro 6. q. 1. quem fecerunt est. Gigas in Tract. de criminis laeſa maiestatis lib. 3. titulo de panis, quas filii incurruunt quæst. 17. in fine. Atqui in casu, de quo agitur, non repertur facta hęc equiparatio. Ergo cestat argumentum.

Respondeunt secundò, quod nostro in casu non solum à lege facta nō est æquiparatio: sed immo magna constituta est differentia, sicuti in specie probat Antonius Gomelius in commentarijs uariarum resolutionum tomo tertio cap. 2. num. 13. vers. ex quo subducitur, &c. qui dixit quod licet filius vel nepos rei criminis laeſa maiestatis humana nequeunt succedere: patri uel ascendentī, qui commisit hoc crimen. dicta leg. quisquis §. filij vero & §. ad filias C. ad legem Julianam maiesta, attamen diuersum est, in criminis heresist, in quo filij & nepotes delinqentis succedunt alijs ascendentibus & Collateralibus catholicis. Et ratio differen- tie est, quia (inquit Gomezius post Butrigarium, quem refert) in Crimine laeſa maiestatis humana, Rex, vel Princeps timet audaciam filiorum & descendantium ipsius delinqentis, ne foris generati a tam facinoroso & peccato delinqentis sortiantur & imitentur eius conditionem & qualitatem: Sed in criminis laeſa maiestatis diuina, Summus Deus & Dominus noster, nō timet hereticum, nec eius descendentes.

Secundò vrgere uidetur Constitutio Inno. 3. in cap. vergentis vers. cum enim de heret. cuius verba haꝝ sunt. Cum enim secundum legitimas sanctiones reis laeſa maiestatis punitis capite, bona confilcentur eorum filiis suis uita sollemmodo relicta ex misericordia, quāto magis, qui ab errantibus infide Domini Dei filiū Iesum offendunt, à capite nostro, quod est ī Christus, Ecclesiastica, quod debent distinctione praecidi, & bons tempo-

temporalibus spoliari. cum longè sit grauius aternam quam temporalem lēdere maiestatem Hactenus Innocētius qui à fortiori ducto argumento idem statuit de filiis hereticorum, quod statuerat Iustinianus defilijs eorum, qui lēdunt maiestatem humanam. Atqui filij reorum criminis laeſa maiestatis priuati

consentur nō solum successionē patris & matris criminis. Sed etiam auita ac aliorum ascendentium, immo & Collateralium. Ergo & filii patris vel matris hereticorum dici debent priuati facultate succedentiā auis & Collateralibus quam ipsis patri & matri

8 in heresim lapsi. Respondeunt, Innocentium priuati se filium hereticū à paterna successione tantum non ab auita & Collateralium. Hoc satis manifeste colligunt ex verbis subsequentibus eiusdem Innocentii cen-

suram orthodoxorum exhaereditatio filiorum quasi cuiusdam miserationis prætextu debet vllatenus impeditire, cum in multis casib⁹ (etiam secundum diuinum iudicium) filij pro patrib⁹ temporaliter puniantur:

& iuxta canonicas sanctiones quandoque ferunt ultio non solum in autores sceleris, sed etiam in progeniem damnatorum. Hęc Innocentius qui illis verbis, exhaereditatio filiorum, significavit, se intelligere de solis filiis excludendis a patris hereticī successione.

Et passim doctores tam illo in loco quām alibi sic intelligunt, statuisse Innocentium tñ ita sanè Zanchinus in Tract. de hereticis cap. 25. nu. 4. Lud. Carrerius in practica criminali in tit. de hereticis. num. 140. Simas in catholicis institutionibus tit. 29. num. 3. & Iulius Clarus in practica criminali §. heresist versic. Et scias quod. Et hęc quidem est recepta doctorum sententia aduersus Zanchinum in Tract. de hereticis. capit. 28. numer. 2. versicu. secunda, quia, &c. qui dixit, filios

20 tñ hereticorum effici inhabiles ad succedendum ex testamento, vel ab intestato: etiam quibusunque alijs consanguineis uel extraneis. Et accedit Constitutio Friderici. Imperatoris relata in auth. Gazaros. C. de heret. quæ delumpta est a dicto cap. vergentis. Et his quidem duabus Constitutionibus relpetra filiorum tantum correcte sunt duæ illæ Constitutiones Iustiniani, nemp̄. le. cognovimus & auth. idem est de Nestorianis C. de heret. Itaque quod ad successionem patris hereticī clarum est, hodie filium non succedere, sicuti ab Innocentio & Federico sancitum fuit. Quod vero ad aliorū successiones nihil legitur: diffinitū à p̄dictis Sūmo Pontifice Innocentio & Imperatore Federico.

Et his satisfactum esse existimo illi dubitationi, que exigitur potest, an prædictus Aemilius ex persona fratrum consequi aliquid possit ex bonis dicti sui materni. Est sane factum huic dubitationi, quia si potest nepos iste immediate succedere dicto aui, non est quod quaratur, an eidem valeat succedere mediante persona fratrum.

S V M M A R I V M.

1 Statutum prohibens alienationem in Forensē, non loqui de Clerico; nec Cardinali. nu. 2.

Forensē Clericum posse vendere non obstante statuto. Clericum posse vendere Forensē obstante statuto.

3 Empytein ab ecclesia datam Forensē non contineri statuto laicorum.

4 Statutum Mediolani quod acquisita per uxorem sunt viri, non habere locum in Empytein ecclesia.

5 Fiscum non posse confiscare bona empytēis ecclesie, ob delictum Empytein, nisi respectu vitios. num. 6.

7 Empytein ecclesia teneri ad onera laicorum. nu. 8.

9 Statutum de prohibita alienatione in Forensē non habere locum in contractu Principis.

10 Infamem restituī fama ex ea quia Princeps ei donat.

11 Princepem contrahendo cū inhabili cum habilem efficeri. numer. 12.

12 Forensē non dici, qui multa immobilia possidet. numero 14.

13 Officiale non contrahere domicilium. num. 16.

Domicilium non contrahi per moram trahentem Officium ut Praefecture.

17 Principem solitum esse lege positiva. nu. 18.

18 Collegijs. Nou. const. Mediolani esse correctorium iuris communis ac trahi ad præter ita. num. 20.

21 Habitare esse onus. nu. 22.

Onus esse, habitationem in loco & quandam seruitutem. Clausum generalē derogatoriam in privilegio ciuitatis habitare ad matrimonia cum forefibus.

Ciuitatis privilegio munific posse nubere Forensi.

Neptem, vel proneptem ex filia esse ex descendantibus ab aui materno. num. 26.

27 Descendentium nomine contineri feminas.

28 Hāredum quorūcumque appellatione in feudo, vel Empytein, contineri etiam extraneos. nu. 29.

Quibuscumque esse nomen vniuersale omnes continens.

30 Confessum domini in alienatione fendi non requiri, vbi adiſi licentia alienandi in quenam.

Fendum posse sine licentia alienari, vbi data est facultas.

Licentiam alienandi Feudum in quocunque etiam ad extraneum porrigi.

31 Forensē dispensatum ad acquirendum posse alienare in forensem, modo sit ex descendantibus suis. n. 33.

34 Dicitio significat imperium.

35 Cives Mediolanenses posse acquirere in toto Dominio.

36 Ciuitatis privilegium non transire ad feminas neque immunitatis contra. num. 38.

37 Tranmitatē non transire ad feminas.

38 Ciuitatis privilegium transire ad feminas.

39 Ciuitatis privilegium professe ex qui illud acceptavit.

40 Ciuitatis privilegium concessum etiam pro descendenti. dic multiplex.

41 Privilegium amitti actu contrario.

42 Privilegiū renuntiationem nocere ipsi soli qui renuntiat.

43 Statutum Mediolani cap. 310. Nulla mulier, non habere locum nisi translato dominio.

44 Priuilegium tolli, per non r̄sum.

45 Cives teneri ad omnia onera iusta.

46 Ciuem creatum, acceptando ciuitatem obligare se ad omnia onera.

47 Forensē acquirendo immobilia fructus ex eis percipiendo, do tacite se ad onera obligare.

48 Represalias concessas contra ciuem, non intelligi de non habitante.

50 Ciuem propriè non esse nisi onera sustineat.

51 Cives cognoscere honoribus.

52 Ciuem dici qui habitat, licet onera sustinet.

53 Ciuem impropriè dici nec habitantem, nec onera sustinem.

54 Ciuem originarium vel creatum licet non habitat, dici ciuem, vbi onera subit. num. 55.

55 Consil. Mediolani tit. de penis §. collegijs, non habere locum in Cive habitante Romę vel albis.

57 Ciuitatis privilegium esse largissime interpretandum.

58 Ciuem creatum frui priuilegio vbi saltē habitat. numero 59.

59 Priuilegio concessō cum duabus conditionibus satisfactum, vbi altera tanum impletur.

60 Ciuem dici qui est particeps honorum ex Aristot. n. 61.

62 Statutum, quod meminit de Cive, intelligi de originario.

63 Ciuem ex priuilegio non habitantem, non dici subditum.

64 Subditum dupliciter.

65 Subditum dici, qui domicilium habet.

66 Subditum dici qui delinquit.

67 Subditum dici qui onera iubet.